

РЕШЕНИЕ

№ 37553

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6081** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е след като с решение № 5855 от 03.06.2025 г. постановено по адм. дело № 2702/2025 г. по описа на Върховния административен съд (ВАС), съдът е отменил решение № 26974 от 13.10.2024 г., постановено по адм. дело № 9515/2024 г. по описа на Административен съд София - град и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София - град. За да постанови този резултат ВАС е приел, че заповед № 3286з-3114 от 19.08.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ (ГДНП) не е нищожна, като издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение. Мотивирал се е, че дали фактическите установявания на органа обосновават приетото от него, че личността на Н. К. Б. е рискова, е въпрос, който е свързан с материалната законосъобразност на заповедта и с целта на закона. Такава преценка решаващият съд не е извършил приемайки, че новият акт е нищожен. Следователно липсата на относими към предмета на спора мотиви възпрепятства разрешаването му за първи път от касационната инстанция. Дадените задължителни указания от касационната инстанция са при новото разглеждане на делото от административния съд да бъде извършена проверка за законосъобразност на оспорения акт на основанията по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

Предмет на съдебен контрол пред настоящата инстанция е жалбата на Н. К. Б., подадена чрез адв. М. Гладнишки, срещу заповед № 3286з-3114 от 19.08.2024 г. на директора ГДНП, с която последният е отказал снемането на полицейска регистрация № 20612 от 13.11.2003 г. по описа на 05 РУ при СДВР на Н. К. Б.. При новото разглеждане на делото пред настоящата инстанция, в

откритото съдебно заседание и с представена писмена защита, процесуалният представител на жалбоподателя излага съображения за противоречие на заповедта с материалноправните разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Твърди и нищожност на заповедта, като издадена в противоречие с влязло в сила съдебно решение, постановено по адм. дело № 3968/2024 г. по описа на АССГ. Претендира присъждане на разноски по приложен списък.

Ответникът – директора ГДНП, чрез процесуален представител юрисконсулт Р. П., излага становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно уведомен, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София - град, като съобрази дадените указания от ВАС, обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, приема за установено следното:

Със Заповед № 81213-267 от 10.03.2015 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник - директорите на ГДНП да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

На 31.05.2023 г. Н. К. Б. е депозирал заявление до министъра на вътрешните работи, с което поискал да бъде снет от полицейска регистрация.

На 28.07.2023 г. заместник - директорът на ГДНП е разпоредил извършването на справка в ГЕКД, като се представят копия от наличните данни в дневника, както и информация във връзка с кой заявителски материал на 05 РУ е извършена регистрацията, като към преписката се приложат копия от наличните данни в дневниците за завеждане на заявителски материали на 05 РУ- СДВР.

Със заповед № 32863-997 от 13.03.2024 г. директорът ГДНП отказал снемането на полицейска регистрация № 20612 от 13.11.2003 г. по описа на 05 РУ-СДВР, извършена на Н. К. Б..

С решение № 7379 от 04.06.2024 г., постановено по адм. дело № 3968/2024 г. на АССГ заповед № 32863-997 от 13.03.2024 г. на директора ГДНП е отменена. С решението административната преписка е изпратена на органа за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Административният орган е направил фактически установявания дали лицето е извършило ново престъпление от общ характер, в периода след изтичане на изпитателния срок на наложеното му наказание „лишаване от свобода“, както и дали има административни нарушения, като се е позовал на приложената на л. 31 от адм. дело № 9515/2024 г. по описа на АССГ справка, с рег. № 32863-44232 от 19.08.2024 г. На л. 33 от адм. дело № 9515/2024 г. по описа на АССГ е налична и справка картон на водача, съобразно която Н. К. Б. е установен, като нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 11 АУАН и наказателни постановления по тях и 4 фиша по Закона за движение по пътищата (ЗДВП).

На 19.08.2024 г. е издадена оспорената заповед № 32863-3114, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 20612 от 13.11.2003 г. на Н. К. Б..

По делото не е спорно, че с присъда № 8 от 29.06.2007 г., постановена по НОХД № С-166/2005 г., СГС е признал Н. К. Б. за виновен, за това, че в периода от 04.11.2003 г. до 11.11.2003 г. в [населено място] с цел да набави за себе си имотна облага и чрез заплашване с увреждане на имущество принудил друго лице да извърши нещо противно на волята му, а именно да предаде на съизвършителя му сумата от 1200 (хиляда и двеста) лв., и с това му причинил имотна вреда в размер на 1200 лв., като деянието е извършено от две лица, поради което и на основание чл. 214, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 213а, ал. 2, т. 4 от НК и чл. 54 от НК, съдът е наложил на Н. К. Б. наказание „лишаване от свобода“ в размер на 2 (две) години и наказание “глоба” в размер на 4000

лева, като го е оправдал по обвинението във връзка с чл. 213а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. На основание чл. 66, ал. 1 от НК, СГС е отложило изтърпяването на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ в изпитателен срок от 4 (четири) години. СГС е признал Н. К. Б. за невиновен и на основание чл. 304 от НК го оправдал по обвинението по чл. 346, ал. 2, т. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 195, ал. 1, т. 5, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

Присъдата е обжалвана пред Софийския апелативен съд. С решение № 98 от 11.12.2008 г., постановено по ВНОХД № С- 83/2008 г., Софийският апелативен съд е изменил постановената първоинстанционна присъда № 8 от 29.06.2007 г. по НОХД № С-166/2005 г. на СГС, като по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от НК е намалил наложеното на Н. К. Б. наказание от „лишаване от свобода“ за срок от 4 (четири) години на 1 (една) година „лишаване от свобода“, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК СГС е отложил изтърпяването на така наложеното наказание в изпитателен срок от 3 (три) години. Потвърдил е присъдата в останалата ѝ част.

Решението на въззивната инстанция е обжалвано пред Върховния касационен съд (ВКС) на Република България. С решение № 96 от 16.03.2009 г., постановено по НД № 59/2009 г., ВКС на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК е оставил в сила въззивно решение № 98 от 11.12.2008 г., постановено по ВНОХД № С-83/2008 г. на Софийския апелативен съд. Решението на ВКС е окончателно. Б. е реабилитиран на основание чл. 88а, ал. 1 от НК, с отразена дата на получаване на сведението: 10.04.2024 г.

С оспорената в настоящото производство заповед е прието, че осъждането с влязла в сила присъда, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация; с действията си Н. К. Б. е осъществил от обективна и субективна страна състава на умишлено престъпление от общ характер; има профил на нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата с издадени 11 АУАН с издадени наказателни постановления по тях, 4 фиша по ЗДвП, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения с наложени различни по размер глоби/санкции и определяли личността му като рискова за обществото по отношение противодействието на престъпността и опазването на обществения ред; продължаването обработването на данните за извършената на Б. полицейска регистрация следва да способства за изпълнението на основните дейности на полицейските органи по чл. 6, ал. 1, т. 1 -3, 6 и 9 от ЗМВР, като се счита, че към момента данните от полицейската регистрация на Б., се съхраняват в подходящ разумен срок с оглед целите, за които се обработват – противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; не били установени нововъзникнали обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, заради която е извършена полицейската регистрация на Б..

При така установеното от фактическа страна и след извършена проверка на акта във връзка с правомощията по чл. 168 от АПК, Административен съд София - град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, против административен акт, подлежащ на съдебен контрол и от адресата на акта, чиито права са засегнати от този акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед за отказ за снемане на полицейска регистрация, издадена от директора на ГДНП, е издадена от компетентен орган, предвид представената по делото заповед № 81213-267 от 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание правомощието му по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР са оправомощени други органи, сред които и директорът на ГДНП.

Заповедта е издадена в писмена форма и е подписана от издателя си, като съдържа фактически и

правни основания, послужили за издаването.

Административният орган задължително трябва да извърши проверка за необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането, като в случая е следвало да съобрази и указанията дадени му с решението на АССГ по адм. дело № 3968/2024 г., а именно даденото тълкуване с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. Това е сторил значително едностранчиво, но чисто формално може да се приеме, че задължителната проверка е извършена, както и, че е налице изпълнение на указанията на съда. Съответно не е налице допуснато съществено процесуално нарушение, което самостоятелно да е основание за отмяна на акта, а дали тази преценка обосновава крайния правен извод на органа да издаде отказ по конкретното искане, е въпрос за материалната законосъобразност на този извод, обективиран в крайния административен акт.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че не е налице основание за отмяната на оспорената заповед на основанията по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Преценявайки мотивите на заповедта и извършената проверка от административния орган, съдът приема, че са налице основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК, обосноваващи отмяна на процесната заповед.

Между страните няма спор по фактите, посочени в мотивите на заповедта, а именно за осъществена полицейска регистрация на оспорващия от 05 РУ – СДВР, във връзка с престъпление по чл. 214 от НК за причиняване на имотна вреда, за което е образувано наказателно производство, приключило с осъждане на лицето с влязла в сила присъда, чието изпълнение е отложено с изпитателен срок.

Следва да се отбележи, че противно на твърдяното от жалбоподателя в заповедта е посочено, че оспорващият е бил реабилитиран на основание чл. 88а, ал. 1 от НК и това не е според по делото факт.

Не е спорно и установеното относно образувани административнонаказателни и административни производства с правно основание по ЗДВП, като следва да се посочи, че видно от справката картон на водача, действително е отбелязано, че жалбоподателят е заплатил 4 броя фишове, каквито твърдения прави и жалбоподателя.

Действително в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР няма основание за заличаване на лични данни от полицейския регистър в хипотезата на влязла в сила присъда и последвала реабилитация, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето. Безспорно е, че съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран, се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, §. 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива. Съгласно чл. 4, § 1, буква б) държавите членки гарантират, че личните данни са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на „свеждане на данните до минимум“, с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В решението от 30.01.2024 г. по дело С -118/22 г. на СЕС е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, параграф 2, буква б) и чл. 16, параграф 2 и 3 от същата директива в светлината на членове 7 и 8 от

Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В българското законодателство и по специално в ЗМВР не е транспониран чл. 5 „Срокове за съхранение и проверка“ от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (26), съгласно който държавите членки предвиждат да бъдат определени подходящи срокове за изтриването на лични данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранението на лични данни.

В връзка с горното следва да се отбележи, че съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и от дадените с решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения, се налага извода, че обработването на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и по-конкретно по повод извършена в тази връзка полицейска регистрация, е допустимо само ако администраторът периодично проверява дали съхранението е необходимо за целите, за които те са били обработвани, като същият следва във всеки конкретен случай по искане на заинтересовано лице, да осъществява тази проверка като съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респективно риска който то представлява. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена.

В случая, за да е законосъобразен отказът на ответника, същият следва да е мотивиран от фактическа страна с надлежно удостоверени факти, че същите обосновават нуждата да се продължи полицейската регистрация на жалбоподателя, съотв., че не се налага снемането ѝ и това, защото продължаването ѝ след се явява оправдано от гледна точка на целите на закона (ЗМВР, Наредбата и Директива ЕС 2016/680).

Към 31.05.2023 г., когато Б. подава своето заявление за снемане на направената му полицейска регистрация № 20612 от 13.11.2003 г., същият няма нито качеството на обвиняем в извършването на друго такова престъпление, нито се изпълнява наложеното му наказание за това престъпление, същият е реабилитиран, не е бил привлечан в качеството си на обвиняем, дори и в друго качество в друго наказателно производство. В процесния случай взетите под внимание обстоятелства от административния орган са осъждането с влязла в сила присъда на Б., чието изпълнение е отложено с изпитателен срок и извършени нарушения на правилата за безопасност по ЗДвП.

Следва да се подчертае, че именно заради взетата предвид при настоящето произнасяне присъда е извършена и полицейската регистрация, заличаването на която се иска. Административният орган не е съобразил периода, на данните за нарушенията на ЗДвП, както и че наказанията в тях са на сравнително ниски стойности глоби. Не е обсъдил и последиците от тях. Нарушенията по ЗДвП са взети общо без преценка и съпоставянето им с типични случаи или за връзка с криминална дейност, не са отчетени фактори като възрастта на лицето при извършване престъплението и понастоящем, негови личностни характеристики, за приложени процедури спрямо него за противодействие на престъпността и опазване на обществения ред извън контрола на правилата на движение.

Анализът на органа, че личността на Б. е високо рискова не се подкрепя от събраните в административното производство доказателства. В оспорения административен акт не е извършен нужният анализ в описания по-горе смисъл, а именно не са обсъдени всички относими факти и обстоятелства, налагащи продължаване на съхранението на данните на Б.. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи или е налице основание полицейската регистрация на лицето да бъде снета. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани в крайният акт, с който завършва производството по чл. 68, ал. 6 ЗМВР - заповедта по чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, като формалната липса на основанията по чл. 68, ал. 6, т. 1 - 5 от ЗМВР не налага задължителен извод за отказ от снемане на полицейската регистрация.

В заключение следва да се посочи, че извършените от Б. нарушения на ЗДвП са неотнормирани към преценката на основанията за исканото снемане, доколкото са административни нарушения, а не престъпления по смисъла на НК, респ. не могат да бъдат формално основание за постановяване на отказ за снемане на полицейска регистрация, тъй като са извън предмета и целите на обработка на личните данни по Директива (ЕС) 2016/680.

Изложеното налага извода, че обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК и преписката да бъде изпратена на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Следва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

Твърдяната от жалбоподателя нищожност на оспорената заповед поради противоречие с влязъл в сила съдебен акт, настоящият състав не следва да обсъжда, тъй като този въпрос е решен с влязлото в сила съдебно решение, дало основание за образуване на настоящето съдебно производство.

С оглед изхода от спора, задължението за настоящата инстанция предвидена в чл. 226, ал. 3 от АПК и своевременно направеното искане за присъждане на разноски, на жалбоподателя следва да бъде присъдена доказаната сума в общ размер на 3310 лева, представляваща заплатена държавна такса по първоинстанционното оспорване и адвокатско възнаграждение.

На ответника разноски не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения и на осн. чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. К. Б. заповед № 3286з-3114 от 19.08.2024 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ и

ИЗПРАЩА преписката на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново разглеждане на искането на Н. К. Б. за снемане на полицейска регистрация № 20612 от 13.11.2003 г. при спазване на дадените в решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на Н. К. Б. с ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 3310 (три хиляди триста и десет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: